

De Andere Huid

De Andere Huid

Ashley Billen

Schrijver: Ashley Billen
Coverillustratie: Tech News
Coverontwerp: Ashley Billen
ISBN: 9789463189729
© Ashley Billen

Proloog

2290

Ze bracht hem op de wereld en even later hield ze hem stevig in haar armen vast, kijkend naar wat ze zojuist geschapen had. Zijn helder blauwe ogen vermengden zich met haar bruine ogen. Zijn gezicht was bol en lief. Ze vond dat haar taak erop zat. Ze had een nieuw leven gegeven, haar leven. Opgelucht sloot ze haar ogen en zei tegen zichzelf dat ze van hem hield, ook al was het nog maar een klein hoopje vlees. Haar hartslag daalde en ze zag een wit licht dat flikkerde. Alsof ze in een bioscoopzaal zat waarvan het scherm dol draaide aan een oververhitte kabel. Ze hoorde hoe de verpleegsters heen en weer liepen en naar de dokter riepen. Ze voelde het kleine hartje van haar pasgeboren baby, dat op haar buik lag, kloppen, en ze wist dat hij haar niet nodig had. Op een dag zou hij iemand net zo gelukkig maken zoals hij haar net gelukkig had gemaakt. Een andere soort huid had hij, dat was wel zeker. Een huid die niet te doorboren valt. “Andreas.” fluisterde ze met de laatste zucht die ze uit haar longen perste en ze liet zich meevoeren met de golven van datzelfde witte licht.

Andreas

2310

Een zonnestraal sluipt de kamer binnen en schijnt over zijn gesloten oogleden. Hij staat vermoeid op en werpt koortsachtig een blik om zich heen. Hij bekijkt zichzelf in de grote wandspiegel van zijn schuilplaats en ziet hoe de vele barsten een spiegel vormen, maar na al die jaren let hij er niet eens meer op. Andreas focust zich op de wallen onder zijn ogen, hij kan zich niet herinneren wanneer hij nog eens een volledige nacht geslapen heeft. Elke nacht schrikt hij wakker door dromen die hij heeft over dit project...

De jongen strijkt met zijn vingers door zijn bruine haren, wrijft de slaap weg uit zijn ogen en houdt zichzelf nauwlettend in de gaten. Alsof zijn spiegelbeeld elk moment zou kunnen verdwijnen, ook al verdwijnt het maar in zijn gedachten.

Hij is zo groot dat hij zichzelf niet helemaal kan zien in de spiegel. Andreas draagt een beige broek en een lichtblauw hemd, dat hij gevonden heeft in een van de vuilbakken in de buitenwijken van Seattle. Hij kijkt of de kust veilig is en komt voorzichtig zijn schuilplaats uit. Zijn schoenen slijten over de harde weg en hij weet dat ze het niet langer zullen uithouden. De jongen werpt zijn blik op de vuilbakken, die gevuld zijn, van het restaurant tegenover zijn schuilplaats. Het is vroeg in de ochtend en hij weet dat niemand zich op straat bevindt. De regels zijn eenvoudig; bevind je je op straat voordat het signaal geluid heeft, zijn er zware gevolgen.

Het signaal laat zich horen om negen uur, om acht uur bevond zich een jongetje dichtbij diezelfde vuilbakken en viel over een zak vuil. Een camera detecteerde hem en schoot een pijl door hem heen. Andreas zag alles gebeuren. De kunst is om onhoorbaar te stelen.

Op maandagochtend gooien ze altijd het resterende eten weg. Hij kijkt in de eerste vuilbak en vindt al meteen een half stokbrood. Hij keert met een half stokbrood, een stuk ham en een blok kaas terug naar zijn koele maar comfortabele schuilplaats. Het is inmiddels al winter en hij begint het aardig koud te krijgen. Wanneer hij de eerste hap neemt van het stokbrood wordt er abrupt en ruw op de deur geklopt. Hij schraapt zijn keel.

Met schorre stem vraagt hij: “Wie is daar?”

“Doe even open.”

Aarzelend staat hij op en doet de deur open. De man duwt de deur haast tegen zijn neus en komt ongevraagd binnen:

“Kan je meekomen?”

Het is meer een bevel dan een vraag. Hij kijkt de man verward aan. Hij draagt een zwarte broek met een glanzende zwarte riem en een sprankelend wit hemd dat wat slordig in zijn broek gepropt is. Zijn haar is net zo grijs als een vrijdagochtend wanneer het gaat onweren.

Zou hij hem komen weghalen voor dat ene ding waar hij zich voor had ingeschreven? Aarzelend stemt hij toe en gaat mee. Wat kan hij nu nog verliezen? Als hij de man van opzij aankijkt merkt hij dat de man ingevallen wangen en wallen onder zijn ogen heeft. Als ze eenmaal buiten staan, neemt hij hem een eindje verder mee. Een meisje valt recht voor hun voeten en kijkt Andreas recht in de ogen. Ze draagt een lange

broek en een veel te wijde blouse. De wind waait door haar lange haren en haar blauwe ogen wringen zich een weg naar zijn ziel.

De man trekt Andreas mee, voorbij het meisje en gooit de jongen in een soort jet. De jet is haast overbevolkt, hij kijkt naar de flikkerende lampjes op het plafond en op de stoelen. Hij kan het niet laten om één ervan in te drukken. Er komt een drankje tevoorschijn, het heeft een uitdagende blauwe kleur en zet hem aan om het op te drinken. Hij besluit er niet van te drinken, wie weet wat er in zit, misschien een slaapmiddel of een soort drugs. Toch overwint zijn dorst het van zijn koppigheid en drinkt hij voorzichtig een slokje. Het drankje is verrassend fris en laat een zoete nasmaak achter op zijn tong. Dan focust hij zich op de mensen. Zij zien er ook moe uit en allemaal bang afwachting. Is dit het einde of het spel? De jet raakt stilletjes aan in beweging en wordt onzichtbaar voor de buitenwereld. De jongen houdt zich stevig vast aan de armleuning van een stoel waar een jong meisje op zit. Hij weet dat dit moderne voertuig hem brengt naar de nieuwe dimensie, hij heeft er al veel mensen over horen praten. Het zou ooit wel eens moeten gebeuren. Het is al bijna een halfjaar geleden dat hij zich hiervoor heeft ingeschreven en de hoop was allang vervlogen met de tijd. Al de dagen die hij afwachtte in zijn schuilplaats waren vermoeiend. Het was maar een klein briefje dat onder zijn deur geschoven werd. Toen hij de deur opende was er niemand te zien... Hij nam het in zijn handen en las enkel deze woorden: Ben je bereid mee te doen aan een spel voor veel geld?

Voor hem was het antwoord simpel.

Hij had toch niets meer te verliezen, hij was alleen, moest leven van vuilbakrestjes... Hij kraste met een potlood het vakje 'ja' open. Hij legde het briefje terug op de grond voor zijn deur en wachtte tot iemand het kwam halen. Lang bleef het daar liggen.

Terwijl hij opkijkt, kijkt hij recht in de ogen van het meisje en ziet dat ze een angstige blik heeft. Ze heeft stijl blonde haren en groene ogen. Sproetjes bedekken haar neus. Hij wendt zijn ogen als eerste af en kijkt uit een klein venstertje, dat zich in de deur van de jet bevindt, naar buiten. Kijkend hoe de weg groter en groter wordt van waar hij zich nu bevindt tot aan zijn schuilplaats. Wat hij niet begrijpt, is waarom al deze mensen bang zijn als ze zich hier toch al voor hadden ingeschreven. Hij kijkt terug naar het kleine meisje op de comfortabel uitzierende stoel en ziet ook dat ze een popje vasthoudt. Een oog van het popje is er al uit en ze klemt het stevig in haar handjes vast. Met haar andere handje houdt ze de armleuning vast zodat ze niet uit de stoel glijdt. Het voertuig komt tot stilstand en van buiten af hoort hij het gebrul van een man. De deur wordt weer geopend, de man wordt naar binnen geduwd en gaat vervolgens met een smak dicht. Ook hij kijkt angstig om zich heen en hij begint te schelden dat de deur open moet. Misschien pakken ze willekeurig deelnemers op en gooien ze hen in deze jet enkel omdat er niet genoeg vrijwilligers zijn. En zo gaat het een tijdje door. Andreas valt beetje bij beetje in slaap maar na een paar uur wordt hij al weer wakker wanneer ze hem met moeite uit de jet sleuren. Hij staat recht en voor hem staat de man die hem uit zijn schuilplaats kwam halen. De man begint luid te vertellen waarom hij hen hier naartoe heeft gebracht. Om te beginnen waren dit de sterkste mannen

en vrouwen van het dorp. Hij weet dat ze uithoudingsvermogen hebben en dat ze het niet al te snel zullen opgeven. Terwijl de man verder vertelt, kijkt de jongen om zich heen. De wind laat een rilling over zijn rug lopen. Hij ziet niets, alleen maar sneeuw en een rij naast elkaar opgestelde jonge vrouwen, kinderen en mannen. Allemaal met diezelfde blik in hun ogen. Hoe meer hij zich focust hoe meer hij begint te ontdekken. Een groot huis in de verte, bewakers, een grens...

Hij luistert weer naar die eigenaardige man.

“Hier zullen jullie allen deelnemen aan de winterkolonie en dit zal jullie toekomst zijn, voorlopig toch.”

Onderling begint er verontwaardigd gefluister op te treden. Ze zijn bang, dat hoor je wel duidelijk aan hun stemmen. De man dwingt hen tot bedaren en dadelijk wordt het stil. Niemand durft nog een woord te zeggen. Een hels alarmsignaal gaat af.

“Dit is een test,” zegt de man, “als jullie het alarmsignaal horen moeten jullie weten dat de markt open gaat. Elk van jullie traint hard om deel te mogen nemen hieraan. Train je niet, ga je toch sowieso naar die markt. Als je toch niet goed voorbereid bent, ga je erheen met alle gevolgen van dien..

De raad zal beslissen welke deelnemers er het meeste klaar voor zijn om deel te nemen aan de eerste markt. Hoe het zal verlopen bij de volgende markten hangt van jezelf af. De eerste markt dient als een waarschuwing, zodat je kan zien wat de gevolgen zijn en de raad wil daarom voor de eerste enkel de besten. Je moet gehoorzamen, of je het nu wilt of niet. Van hier tot aan die paarse grens is jullie terrein, hier blijf je ook. Zijn er nu al vragen?”

Het kleine meisje heft voorzichtig haar hand in de lucht maar hij negeert het.

Hij gaat ongestoord verder: “Er zijn twee kolonies; zomer en winter, achter de paarse grenzen is het een ander seizoen. Voor ik het vergeet: Jullie zijn *de andere huiden* door jullie sneeuwwitte huid en grijze ogen. De andere kolonie bestaat uit de mensen. Als schuilplaats hebben jullie deze verlaten school. Niemand is hier nog geweest sinds 3000. Hier zullen jullie de komende maanden vechten om op die markt te komen. Lever je geen inspanning word je sowieso afgemaakt, je zal er mentaal kapot aan gaan. Enkel trainen is hiervoor het helende geneesdel. Voor jullie naar binnen gaan, moeten jullie eerst door de cabine, deze zal jullie huid wit maken en jullie iris veranderen, dan kunnen jullie je pas echte andere huiden noemen. Jullie gaan misschien niet letterlijk dood maar jullie moeten wel mensen in andere huiden veranderen zodat jullie kolonie verreikt wordt.”

Hij draait zich om, klaar om terug de jet in te gaan maar voordat hij dat doet zegt hij nog: “O, ja, veel plezier.”

Er ontstaat weer onderling gepraat, ze weten niet wat ze moeten doen. Iedereen snelt naar de cabine die zich voor de school bevindt. Wanneer Andreas erin staat wordt het donker, een rood lampje stopt recht voor zijn ogen en op een gegeven moment brandt de rode lichtstraal er recht door. Zijn huid begint koud aan te voelen, hij voelt dat alles in zijn lichaam duidelijk werkt, zijn bloed raast door zijn aderen en bereikt zijn hart, dat op zijn beurt de rode vloeistof er terug uit pompt. Wanneer hij een belletje hoort gaat het luik van de cabine open en stapt hij verder. Een man overhandigt hem een contract:

“Lees het voor je naar binnen gaat en zet je handtekening op de laatste pagina.”

Hij herhaalt het bij iedereen die voorbij komt. Andreas gaat zitten en de sneeuw voelt onnatuurlijk aan. Hij overloopt het contract even. Eenmaal ontslagen uit de kolonie mag er niets verteld worden aan de buitenwereld over dit universum, niemand mag weten wat er in de markt gebeurt. Hij ondertekent het contract en geeft het aan een van de mannen in gek kostuum die in de school wacht tot iedereen binnen is. Wanneer hij de keuken binnenkomt zegt een van hen:

“Welkom allemaal in de toekomst, hier zullen jullie komende maanden en misschien ook jaren doorbrengen. Sommigen onder jullie denken dat de koude zijn parten zal spelen. Wees gerust, jullie huid is aangepast aan de koude. De sneeuw is virtueel en dus onnatuurlijk. Wij zullen elk van jullie afroepen om je voedsel- en overlevingspakket te komen halen, begrepen?”

Iedereen knikt instemmend.

“Theodora.” wordt er afgeroepen. Een jonge vrouw gaat naar voren, haar haren zijn slordig opgestoken in een hoge dot en plooien zijn duidelijk te merken in haar jurk. Haar schoenen zijn kapot door de kunstmatige sneeuw en harde ondergrond. De man in wit kostuum en met zwarte das overhandigt haar het pakket, er zijn twee sterren op zijn schouder gespeld.

“Andreas.” wordt er afgeroepen.

Het duurt even voor hij door heeft dat zijn naam wordt afgeroepen, niemand heeft hem nog zo genoemd sinds...

De man onderbreekt zijn gedachten door het schrapen van zijn keel en aarzelend gaat Andreas naar voren, struikelt bijna over

zijn eigen voeten en krijgt zijn pakket in de handen geduwd. Hij doet een paar stappen naar achter.

“Judith.”

Het kleine meisje dat nog steeds haar popje vasthoudt, doet ook een paar pasjes naar voren. Wanneer ze zich omdraait, kijkt ze recht in Andreas’ ogen. Haar ogen zijn grijs ook al waren ze in de jet nog groen. Andreas kijkt om zich heen en merkt dat iedere persoon in deze kamer grijze ogen heeft, op de generaals na dan. En dan herinnert hij zich de woorden van de generaal: *Jullie zijn andere huiden door jullie sneeuwwitte huid en grijze ogen. Welkom in de winterkolonie. Ga door de cabine.*

Hij gaat in de hoek van de kamer zitten, doet zijn rugzak met zijn overlevingspakket open en haalt er alles uit. Een doosje met een rode knop aan de zijkant; een soort hologram. Hij opent het en vindt al meteen een startpagina met verschillende documenten die hij zal moeten lezen. Verschillende onderwerpen: de markt, het eten, de kolonies...

Wat hij nog vindt is een spiegel, voedsel in tubes en twee nogal zware stokken. Hij houdt de spiegel voor zijn gezicht en merkt zelf ook op dat hij grijze ogen heeft. Hij ziet zichzelf weer voor zich, die ochtend toen hij nog helderblauwe ogen had. Dan houdt hij de stokken vast. Hij kijkt opnieuw om zich heen en ziet dat iedere persoon in de kamer andere attributen heeft. Natuurlijk dezelfde spiegel, tubes voedsel en het doosje met het rode knopje, maar die stokken die hij heeft, heeft niemand. Wanneer hij alles terug in zijn rugzak zet, snijdt hij zich aan iets scherp aan de binnenkant van zijn rugzak. Hij haalt het er voorzichtig uit en ziet dat het een soort van medaillon is. In zijn duim, waar hij zich gesneden heeft met

het medaillon, komt er bloed aan de oppervlakte van zijn huid en hij steekt zijn duim in zijn mond. De werking in zijn lichaam is duidelijk te voelen. Hij voelt hoe het bloed in zijn duim klopt om naar buiten te komen. Terwijl hij op zijn duim zuigt en de smaak van zijn rode vloeistof zijn smaakpapillen raakt, trekt hij zijn duim uit zijn mond. Nooit had hij zo een afkeer voor bloed, voordien was het gewoon bloed. Nu smaakt het zoals het er uit ziet. Walgelijk.

In het medaillon ziet hij diezelfde twee stokken als die hij in zijn hand heeft liggen. Maar dan in kruisvorm. Hij vraagt zich af waar ze voor dienen. Wanneer iedereen zijn pakket heeft zegt een van de mannen:

“Jullie vragen je waarschijnlijk af waarom je bepaalde attributen anders hebt dan elke andere persoon hier in deze kamer. In de tijd dat jullie hier zijn zullen jullie moeten ontdekken waarom uitgerekend jij die voorwerpen bezit.” Weer kijkt iedereen verbaasd naar elkaar. Andreas zondert zich af en vermijdt liefst oogcontact. Hij is niet van plan te praten met al die mensen die hij niet eens kent. Maar aangezien ze allen samen moeten zien te overleven zou het handiger zijn om een gesprek te starten, omdat anderen attributen hebben die hij zelf ook nodig heeft om te ontdekken waarom uitgerekend hij die stokken heeft. De mannen in uniform verlaten de ruimte en zo zaten ze dan enkele minuten stil.

Niemand zei een woord totdat een man de stilte brak:

“Wat is dit voor een flauwekul! We moeten hier zien weg te geraken, zien jullie dan niet dat dit radicaal ons einde wordt?” En dan herinnert Andreas zich dat dit de man was die roepend de jet in geduwd werd. Hij wil hier niet zijn, niemand in deze

ruimte trouwens na die angstaanjagende uitleg. Iedereen zou willen dat dit een droom was, ook hij. Hij heeft nu al spijt dat hij zich hiervoor heeft opgegeven. Ook al is het doel van heel dit spel enkel om mensen naar hun kolonie over te brengen toch zullen er doden vallen, of ze nu willen of niet. Daar is hij wel zeker van. Hij speldt het medaillon zorgvuldig aan zijn jas, die hij nog snel van zijn kapstok in zijn schuilplaats had weten te nemen. In een ooghoek merkt hij op dat het kleine meisje, Judith, hetzelfde doet. Hij staart naar haar medaillon en ziet een soort hologram, met een geheime tekst op. Hij heeft ooit eens gelezen dat de naam Judith uit een geheim boek afkomstig is, dat zij opkwam voor de joden. Misschien daarom dat ze een geheim holografisch boek in haar medaillon heeft. Hij probeert diezelfde link te leggen met zijn eigen medaillon maar hij heeft zijn moeder nooit gekend dus hij kan niet weten waarom ze die naam heeft gekozen.

Hij ziet dat Judith het hologram terug in haar rugzak stopt. Misschien heeft zij de tekst met namen? Voorzichtig schuift Andreas dichterbij de gesloten kring van vrouwen en kinderen terwijl de mannen onderling een plan bedenken om hier zo snel mogelijk weg te geraken, ook al denkt hij zelf dat het zinloos is. Niemand zal hier uit geraken, totdat de laatste mens een andere huid zal worden of omgekeerd en hun kolonie zal binnen treden. Wanneer Andreas dichterbij de kring zit, kan hij zien dat zowel elke vrouw als elk kind een medaillon opgespeld heeft. Hij kijkt naar het medaillon van Theodora en ziet dat er een soort kruid in wordt afgebeeld. De mannen mengen zich in de groep van vrouwen en vertellen dat ze een plan hebben om hier buiten te geraken. De avond valt en buiten begint het hevig te sneeuwen. De mannen voeren hun

plan uit nu dat het donker is, maar de vrouwen en kinderen blijven in de school. Hij zelf ook, hij wil niet vroeger dan gepland dood gaan aan iets waar hij zeker van is dat zal mislukken. De groep mannen staat recht en wil de kamer verlaten. Theodora springt op en houdt haar man tegen: “Doe het niet, alsjeblieft.”

Hij trekt zijn arm uit haar greep en kijkt haar met medelijden aan:

“Het zal wel goed komen, ik kom terug, beloofd.”

Hij drukt een kus op haar voorhoofd en gaat achter de rest van de mannen aan.

“Waarom ben jij niet meegegaan?” vraagt een vrouw aan Andreas.

“Ik ben niet van plan mijn leven vroeger dan gepland te geven. Ze verwachten dat wij hier stilaan gek worden en zelf het initiatief gaan nemen.”

De vrouwen knikken begrijpelijk en ook Judith kijkt naar hem alsof ze naar hem opkijkt. Alsof ze vindt dat hij dapper is door niet dapper te zijn.

“Zullen we overleggen waarom wij elk een attribuut hebben? Misschien komen we er zo sneller achter.” krijgt een vrouw er met moeite uit, ze bibbert hevig, ook al is het niet meer koud.

“Laten we beginnen met Judith.” zegt een vrouw tegen de kring en knikt bemoedigend naar het kleine meisje.

Judith haalt het doosje uit haar rugzak en zet het in het midden. Ze drukt op het rode knopje en tikt op een bestand met als tekst: Geheime namen.

Ze doet het bestand open en leest de tekst hardop voor :

“Judith staat voor joodse heldin en is een symbool van de strijd. Deze naam komt voor in het heilige boek.”

Andreas kijkt haar aan, wetend dat hij gelijk had.

“Wat is jouw naam?” vraagt een vrouw hem. Andres kijkt haar aan, alsof hij haar ergens van kent, maar hij kan haar gezicht niet thuisbrengen in zijn herinneringen.

“Andreas,” antwoordt hij haar.

Zowel Judiths gezicht als de vrouw haar gezicht krijgt een droevige blik..

“Zoek Andreas’ naam eens op, lieverd,” vraagt de vrouw wat verdrietig aan Judith.

“Andreas staat voor krijger, hij is een dapper en heldhaftig man. Ik denk dat de twee stokken in je medaillon staan voor een krijger die dapper en heldhaftig is, Andreas.”

Hij knikt traag, trekt zich even terug uit de kring en zondert zich in de hoek af. Te weten komen waarom hij die stokken heeft gekregen was niet moeilijk maar ermee leren omgaan zal een pak lastiger worden. Hij bekijkt de twee over elkaar liggende staafjes in zijn medaillon. Hij neemt het doosje met het rode knopje uit zijn rugzak en ziet dat ook hij een bestand heeft gekregen. Hij opent het, maar wanneer hij in gedachten verzonken is, horen ze twee vuurschoten van buiten af. De vrouwen beginnen onrustig te worden. De deur gaat met een ruk open en een man wordt naar binnen gegooid. Hij bloedt, en onder hem kleurt de vloer stilaan rood.

“Als er iemand het nog in zijn hoofd haalt om te ontsnappen, kennen jullie de gevolgen,” zegt de generaal, dezelfde als daarstraks, die iedereen kwam ophalen voor deze soort missie. De dames dekken de ogen van de kinderen af. Niemand verroert zich en het blijft opmerkelijk stil. Theodora krijgt tranen in haar ogen om haar man die doodbloedt op de grond. Niemand mag emoties tonen hier denkt Andreas bij zichzelf,

dat is de schakel naar kwetsbaarheid en zwakte. Theodora veegt ruw haar tranen weg, alsof ze zijn gedachtegang hoorde, maar de dame naast haar neemt haar in haar armen.

“Stil maar, Theodora...” ze barst in tranen uit door de moederlijke stem. Na een tijdje gaat ze weer rechtop zitten, haar ogen gezwollen en rood door de prikkende tranen, die nog over haar wangen glijden als sneeuwvlokken. Wanneer Andreas opstaat om de school te verkennen, stuiptrekt de man nog even in de grote plas bloed en blaast zijn laatste adem uit. Andreas gaat de kamer uit en zoekt waar de beste schuilplaatsen zijn. Hij komt uit op een rijkelijk versierde trap, met afbeeldingen die wel een eeuw oud moeten zijn. Hij neemt de trap naar boven en komt uit op een zolder. Hier en daar ziet hij dozen onder het stof. Aan de wand van de muur staan er grote spiegels. Zonder barsten.

Goed om te oefenen, denkt hij bij zichzelf. Hij neemt de trap weer naar beneden, draait zich om en kijkt opnieuw naar de sierlijke tekeningen op de trap. Hij staat nu in een zeer grote gang met wandtekeningen op de muren. Hij gaat verder terwijl hij over een kapot tapijt loopt waarvan men niet meer zeker weet of de kleur rood, oranje, bruin of geel was. Hij stapt verder en komt uit op een ander klaslokaal. Hier is er genoeg ruimte om twee personen hun krachten te laten uitoefenen. Hij kijkt uit het raam en ziet de dwarrelende sneeuwvlokken uit de hemel komen. Het is donker buiten, heel donker, maar de sneeuw is nog duidelijk te zien. In de verte ziet hij een scherp paars licht. Het paarse licht van de grens, herinnert hij zich nog. Een lamp wordt recht op hem gericht en even wordt hij verblind. Na enkele minuten zijn zijn ogen weer aangepast aan het donker en kijkt hij weer voorzichtig naar buiten wanneer

het licht een andere kant opgegaan is. Bij de grens ziet hij mannen in hetzelfde uniform als de generaal. Bewakers, neemt hij aan, maar toch met dikke jassen. Hun huid is niet aangepast aan de koude. Aan beide grenzen staan er twee bewakers, iedereen moest op zijn eigen terrein blijven, zoals er gezegd geweest is. Maar na de stunt die de mannen hebben uitgehaald zullen er meer bewakers ingeroepen worden. Hij gaat terug naar de kamer waar al de vrouwen en kinderen zijn, de man die op de vloer lag is al opgeruimd en hij ziet dat de groep mannen ook al terug gekeerd is, met één minder...

Genevieve

2310

Genevieve wandelt rond in haar kamer, vandaag is de dag dat ze eindelijk oud genoeg is om zich te mogen inschrijven voor de eerste spelen van Amerika, ze doet dit voor zichzelf maar het meest voor haar vader, die enkele jaren geleden gestorven is. Ze herinnert zich nog goed hoe hij haar hielp om te trainen. Hoe hij meerdere uren per dag versleet om haar wijzer te maken met bepaalde technieken.

Hier heeft ze heel haar leven hard voor gewerkt.

Hij had dit graag willen meemaken, dat weet ze zeker. Ze gaat zenuwachtig en blij de trap af en geeft haar moeder een kus op haar voorhoofd. Ze staart naar buiten en ziet hoe de zon achter de hoge bomen schuilt, de wind raast door de bladeren van diezelfde bomen. Wanneer Genevieve net op het punt staat om koffie te maken, wordt er op de deur geklopt... Haar moeder kijkt vluchtig door het kijkgat in de deur.

“Verstop je!” fluistert ze.

Genevieve verstopt zich zo snel mogelijk in de kast en haar moeder doet de deur open. Ze hoort een vage stem van een man. “Waar is ze?”

Haar moeder vraagt wie ze zoeken. Waarop de man antwoordt dat hij Genevieve zoekt en hij geeft haar moeder een flinke klap erbovenop. Ze hoort gerommel. Ze kijkt door het sleutelgat van de kast wanneer dat er een potlood, een scherp potlood erdoorheen komt. De pijn raast door haar lijf en het potlood blijft in haar oog steken. Ze voelt hoe al het bloed uit

haar gezicht verdwijnt. Ze haalt het potlood er uit, dat net niet te ver in haar oog steekt, en schreeuwt de pijn uit haar lijf. Een huivering loopt over haar rug. Ze kijkt met haar andere oog naar het potlood. Haar ogen tranen van de pijn, ze voelt hoe de tranen over haar wangen rollen en ze is niet zeker of er bloed mee vloeit of niet.

De man neemt haar en haar moeder mee. Ze veegt die ongewilde tranen weg, voordat iemand ze ziet. Ze voelt haar oog niet meer en krijgt hem niet meer open, met haar andere oog houdt ze vrijwel de weg nauwlettend in de gaten. Ze voelt de kasseien onder haar dunne schoenzolen. Ze probeert zo traag mogelijk mee te gaan, maar de man trekt haar over de weg en het lijkt of ze even zweeft. Hij gooit hen beiden in een soort van vliegtuig, dat wel heel laag bij de grond is. Supersonisch en technisch. Ze slaat haar hand voor haar pijnlijke oog en ze heeft het gevoel dat het niet meer in haar oogkas zit. De man gooit haar een ooglapje toe.

“Hier.” zegt hij.

Dat is nog wel het minste wat hij kan doen, de zak.

Haar moeder durft haar niet eens aan te kijken. Genevieve voelt voorzichtig met een vinger aan haar jukbeen om te zien of er geen bloed langs drupt. Ze kijkt naar haar vinger maar merkt geen bloed. Snel doet ze het ooglapje om. Haar oog krijgt rust doordat er geen licht op schijnt en ze brengt haar hand naar beneden. Voorzichtig, alsof die ook zo breekbaar is. De pijn raast nog steeds door haar lijf. Ze kan niet huilen, nu nog niet tenminste. Het zou haar oog nog meer bezeren. Na een aantal uren vliegen komen ze aan in een ander universum. Genevieve en haar moeder stappen naar buiten en haar oog raakt even verblind. Ze houdt de omgeving in de gaten. Ze

bekijkt het, determineert het alsof ze heeft besloten dat dit haar nieuwe thuis zal worden. Overal groen gras, de wind die door haar haren op haar schedel neerstrijkt en de bloemen die in een versneld tempo groeien. Ze volgt ademloos de man die haar oog er haast uitgepikt heeft. Ze vergeet even de pijn en ziet de vlinders om haar heen zweven alsof ze in een parallelle dimensie zit. Ze luistert niet eens naar de woorden van de man. Ze merkt op dat ze met haar andere oog veel scherper kan zien en alles beter in zich kan opnemen. Ze ziet de details van de vlinders haarscherp. De haartjes die zich op de poten bevinden, de voelsprietten die heen en weer deinzen. Ze strekt haar hand uit en een van de vlinders strijkt neer op haar vinger. Ze bekijkt hem goed en ziet dat hij oranje vleugels met een groene tint heeft. Hoe onwaarschijnlijk het is dat oranje en groen zo mooi in elkaar kunnen vloeien.

“Juffrouw.”

Genevieve schrikt op en kijkt de man iets wat ongeïnteresseerd aan. De vlinder vliegt met een snelheid weg. De man vervolgt zijn verhaal. Genevieve is niet van plan te luisteren. Ze weet nu wel dat ze in de toekomst zit. Dat ze hier zal moeten werken om op die markt te komen, heeft ze gehoord uit flarden die ze opgepikt heeft uit heel het verhaal. De regels zijn simpel er zijn twee kolonies, mensen en andere huiden. Deze moeten tegen elkaar vechten en elkaar overbrengen naar de andere kant, een mens maakt een andere huid ook mens en andersom. Maar waarom zij nu net? Is het omdat zij uithoudingsvermogen heeft? Dat ze nooit opgeeft, hoe hard de trainingen ook waren voor de spelen in Amerika? En waarom haar moeder dan? Dat zij haar al die moed inspreekt? Vluchtig werpt ze een blik naar haar moeder en ziet een angstige en

schuldige blik in haar ogen. Blijkbaar heeft zij geen moed meer. Een hels alarm gaat af en iedereen snelt naar de villa. Hier dichtbij. Iemand reikt haar een soort van contract toe die ze snel doorneemt en ondertekent. Wanneer ze rond kijkt ziet ze hoe oud en vervallen de villa is. Vooraan in de traphal ziet ze rugzakken. Ze kijkt om zich heen en ziet iedereen eentje nemen. Ze neemt een rugzak op en voelt hoe zwaar geladen dat deze is, maar dan ziet ze dat er aan elke rugzak een naamkaartje hangt. Margo, staat er.

Op dat moment komt er een meisje met prachtige krullen de trap afgewandeld, haar krullen springen op en neer. Ze neemt een krul uit haar gezicht weg en vervolledigd haar weg naar beneden. Een fractie van een seconde is Genevieve jaloers.

Ze neemt de rugzak uit Genevieves handen en glimlacht vrolijk, te vrolijk. Niemand is blij om hier te zijn, waarom zij wel? Ze gaat snel op zoek naar de rugzak die haar naam bevat. 'Genevieve.'

Ze raapt hem op en gaat op de trap zitten. Ze haalt er alles één voor één voorzichtig uit en geeft haar oog de tijd om alles in zich op te nemen. Een holografisch doosje, spiegel, voedsel, een viool en een medaillon waar een viool in zit. Vreemd, dat dit allemaal in dat kleine rugzakje past. Ze speldt het medaillon aan haar truitje en gaat naar de kamer ernaast waar haar moeder is. Wanneer ze de kamer binnenkomt, kijkt iedereen haar aan en wordt het opeens stil. Haar moeder wendt haar blik af en schaamt zich om naar haar te kijken. Genevieve zoekt naar haar moeders medaillon, maar ze heeft het nog niet opgespeld. Ze gaat in een hoek van de kamer zitten. De mensen in de kamer blijven haar aanstaren en na een tijdje praten ze verder. Ze hecht er niet veel belang aan.

Genevieve zoekt de blik van haar moeder, maar ze kijkt niet op en terwijl vraagt ze zich af waarom ze een viool heeft gekregen. Ze verwijt zichzelf dat ze niet geluisterd heeft naar de commentaar van die oogprikker. Wanneer ze vlug de spiegel uit haar rugzak haalt, bekijkt ze zichzelf erin en ziet ze hoe het ooglapje het vlees rond haar oog dikker doet lijken. Ze doet het ooglapje af en bekijkt het oog in de spiegel, het is helemaal blauw. Haar andere oog is nog prima in staat en haar iris is nog nooit eerder zo helderblauw geweest. Ze kijkt weer naar haar doorprikte oog en vol afschuw laat ze de spiegel vallen en doet het ooglapje terug aan. Ze staat op en zonder de rest nog een blik te gunnen gaat ze de villa verkennen. Ze staat terug in de traphal en vraagt zich af waarom Margo de trap afkwam. Ze gaat de trap op en hoort al een deur dichtklappen. Ze komt uit op een gang met aan elke kant minstens vijf deuren. Ze doet de eerste deur open en ziet een jongen daar, verloren, uit het raam kijken, denkend aan zijn einde of hij ooit nog zijn huis, vrienden, familie terug zal zien. Hij vraagt zich ook af, net zoals zichzelf, waarom hij hier is. Zonder op te kijken vraagt hij haar wat ze komt doen. Met schorre stem brengt ze uit dat ze gewoon aan het verkennen is, dat dit het huis zal zijn waar ze allemaal zullen moeten aftellen. Hier zullen ze trainen totdat er zweet en bloed over de grond zal druipen. En hun initialen zullen achterlaten. Ze sluit de deur achter zich en doet de tweede deur open. Daar ziet ze een klein meisje van een jaar of acht. Ze lacht en er vormen zich kleine kuiltjes in haar wangen. Ze springt op en neer op de grond en klapt vrolijk in haar handjes. Genevieve begrijpt niet waarom ze zo vrolijk is, zal ze blij zijn met haar attributen? Met haar medaillon? Met haar einde? Opnieuw sluit ze de deur. Ze

opent de derde deur van de rechterkant en ziet dat er niemand in staat. Enkel twee dunne matrassen tegen de muur. Ze gaat naar het raam toe en kijkt naar buiten. In de verte zie je de blauwe grens. De grens tot waar ze mogen komen, achter die grens is het andere gebied, het gebied dat niet voor hen bestemd is. Misschien ooit. Ze haalt het holografisch doosje uit haar rugzak, drukt op het rode knopje aan de zijkant en een hologram verschijnt en verlicht de hele kamer. Ze tikt erop en er komen verschillende teksten tevoorschijn over het ontstaan van dit universum, wat haar te wachten staat, de regels... Ook dat ze aan de post-raad nieuwe teksten kan vragen om er achter te komen waarom zij beschikt over de attributen die ze nu heeft. Ze gaat op de vensterbank zitten en blijft besluiteloos uit het raam staren tot er op de deur wordt geklopt. Ze zegt niks, kijkt niet eens op, en toch weet ze dat Margo in de deuropening staat. De kamer is groot en de ruimte tussen hen wordt alsmaar kleiner wanneer Margo besluit naast haar te komen staan. Genevieve werpt een snelle blik opzij en ziet dat Margo opnieuw vrolijk is. Waarom? Vragen die onbegrijpelijk zijn. En ze weet nu al dat het antwoord er iets mee te maken heeft dat ze de kans krijgt om zoiets mee te maken, iets waar dorpelingen enkel over kunnen fantaseren.

“Mag ik deze kamer met je delen?” vraagt ze tenslotte.

Rustig knikt Genevieve, terwijl ze haar aankijkt, ze laat de blik van Margo los en staart weer naar buiten. Margo legt de matrassen op de grond en gaat erop zitten. Het blijft een tijdje stil in de kamer. Alleen het geluid van beneden komt tot hun oren. Margo gaat terug rechtstaan en laat zo de houten vloer kraken. Genevieve kijkt op en ziet dat ook Margo haar medaillon op heeft gespeld. Een ring staat erin.

“Margo betekent sieraad,” zegt het vrolijke meisje wanneer ze merkt dat Genevieve naar haar medaillon kijkt en Genevieve zegt geen woord. Margo laat een diepe zucht ontsnappen uit haar longen en beneden roept er een vrouw dat ze allemaal moeten verzamelen. Iedereen gaat naar beneden en ze staan allemaal in een kring. Buiten is alles nog steeds hetzelfde, de zon die stralend aan de hemel staat en vlinders die hopeloos rond de ramen blijven fladderen, zoekend naar een thuis.

“Dit is dus de reden waarom we jullie hier allemaal roepen. Iedereen moet zijn voedselpakket afgeven, elke dag zullen we het eten samen maken van elk pakket, zodat we langer kunnen overleven.”

Hier en daar knikt er iemand instemmend. Wat is dit nu voor een flauwekul? Als iedereen zijn eigen pakket houdt dan kan iedereen genoeg weken ervan leven. Ze krijgen elke maand een nieuw pakket, waarom zouden ze dan hun pakketten moeten samenleggen? Sommigen zullen er meer van eten dan anderen. Waardoor zij haar eten kwijt is...

“Iedereen die instemt, breng nu je pakketten naar voren.” Sommigen aarzelen en de jongeren verroeren geen stap. Ze denken er hetzelfde over als zij. Alleen de ouderen zetten hun pakketten samen.

“Zo zit het dus.” zegt diezelfde vrouw opnieuw.

Die blik in haar ogen... Alsof zij en alleen zij de leiding wil nemen. Ze kijkt hen dreigend aan, maar weer verroeren de jongeren zich niet. Genevieve zoekt haar moeder maar ziet haar niet.

“Het is nu ieder voor zich, geen medeleven meer,” zegt de vrouw op een akelige toon. De jongeren haasten zich naar hun kamer, boven. Margo neemt Genevieve bij de arm, neemt haar